

tale det, men vi vilde ikke ophæve den. Saaledes kunde man maaskee under en anden Statsform end den nærværende have nogen Ret til at raisonere, men jeg troer ikke, at en saadan Argumentation nu er befølet; jeg troer, at Rigsdagen vil være sig sin Myndighed, som en Deel af den lovgivende Magt, bevidst, at den vil vide, at hvis den anseer det for rigtigt og muligt ved næste Sammenkomst at have Consumtionen, maa den da være ligesaa stærk til at gøre dette, med de Banffeligheder fuldt for Die, som kunne frembyde sig, som den nu er til at have den, uden at kjende disse Banffeligheder i deres fulde Udstrækning. Hvis det maa være mig tilladt at sige det, da kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig endogsaa at være for den lovgivende Forsamling værdigere at indskrænke sig til at sige: vi kunne ikke nu ophæve denne Afgift; vi ville vel have den hævet snart, men naar den kan hæves, det forbeholde vi os at bestemme paa det næste Tidspunkt, hvorpaa det er muligt at tage en Bestemmelse i saa Henseende. Der vil desuden paa næste Rigsdag komme en Sag for, som vedkommer det kjøbenhavnske Afgiftsvæsen i en meget væsentlig Grad, nemlig Spørgsmaalet om den directe oversøiske Handel; det er ikke en Bagatel for Kjøbenhavn, der derved er Spørgsmaal om, thi der er Spørgsmaal om circa 100,000 Rbd. aarlig, som væsentlig tilflyde den kjøbenhavnske Handel. Der vil desuden forekomme andre Sager, vedkommende det indirecte Skattevæsen, og der vil navnlig, efter al Sandsynlighed, paa denne Rigsdag komme det vigtige Spørgsmaal for om Toldtarifsen og hvad dermed staaer i Forbindelse. Ingen, heller ikke jeg selv, som staaer Sagen saa nær, kan være istand til, med nogenlunde Sikkerhed, at sige, hvorledes denne Sag vil stille sig, hvilke Forandringer paa det indirecte Skattegebeet Forholdene til den Tid kunne gjøre tilraadelige; men det troer jeg at kunne fremhæve som noget Sikkert, at paa det indirecte Afgiftsgebeet er det Spørgsmaal, hvorom der nu handles, det sidste, om hvilket der her kan diskuteres, affeet fra alle andre Hensyn, kun med Hensyn til Danmarks egen indre Tilstand; thi, saasnart der bliver Spørgsmaal om Told-

forandringer og de øvrige Forbrugs- og Brænderi-afgifter, saa discuterer man her ikke uden Bånd, saa har man Hensyn at tage til Slesvig og eventualiter til Holsteen.

Hvad derimod den kjøbenhavnske Consumtion angaaer, da discuterer man frit; Ingen har Indflydelse paa Sagen uden Kongeriget Danmarks egen lovgivende Magt, og den lovgivende Magt, forekommer det mig, maa, naar den er overbevist om sin egen Styrke, med Kollighed kunne vise Det bort, som den i Diebliffet ikke kan tage Beslutning om, og forbeholde sig i sin Tid at tage en saadan. Jeg skal forøvrigt, som sagt, ikke gaae ind paa denne Sags Enkeltheder; jeg har kun villet udtale dette ganske i Almindelighed, henstillende til Enhvers egen Overbeviisning, hvilken Vægt han vil lægge derpaa. Jeg er, som jeg tidligere har sagt, ikke nogen saadan Tilhænger af det kjøbenhavnske Consumtionsvæsen i og for sig, at jeg under nærværende Omstændigheder skulde finde mig fristet til at gøre dette Spørgsmaal til et personligt Spørgsmaal; jeg har derfor som Minister ikke andet Middel at stille mod Opinionen, som kæmper for denne Sag, end min simple Advarsel, og den har jeg anseet det for min Pligt at fremsætte, for at det kan findes nedlagt i Rigsdagens Archiv, at jeg i rette Tid har advaret imod for tidligt at tage Beslutning i denne Sag — hvilken Vægt man nu vil lægge paa denne Advarsel, maa jeg, som sagt, overlade ethvert Medlem selv at afgøre. Banffelighederne ville ikke komme denne Gang, efter al Sandsynlighed ville de komme næste Gang.

Hvad nu angaaer Enkeltighederne af de forskellige Forslag, som ere gjorte, da er det en Selsfølge, at jeg efter min Opfattelse af Sagen fortrinsviis maa erklære mig imod det Forslag, som er stillet under Nr. 1. Jeg maa imidlertid bemærke, at jeg ikke fornemmelig udtaler mig derimod af den Grund, som tidligere er fremhævet, nemlig at Regjeringen derved fik en discretionair Myndighed, som det var bedst ikke at give den. Jeg troer, at, naar man undersøger denne Sag nøiere, vil man finde, at den Myndighed, der her gives Finantsministeren til at vælge det Tidspunkt i Mellemrummet fra Lovens Offentliggjørelse til